

Bedenkingen bij een kartel

Hugo Verhenne

Even mezelf duiden... of het miniatuurverhaal van een ACW-militant. Precies vijftig jaar geleden trad ik toe tot Jong-KAJ. Dus een halve eeuw vrijwilliger in de christelijke arbeidersbeweging. Via KAJ naar KWB. In de jaren zestig zowat het hele Vlaamse land doorgetrokken om het KWB-manifest over Arbeid en Kapitaal in te luiden. Actief bij de CVP-Jongeren. Lid van het Nationaal Bureau, samen met Wilfried Martens, Jean-Luc Dehaene, Miet Smet e.a. Hanteerde mee de pen bij het uitschrijven van het beruchte manifest over de Progressieve Frontvorming. Op het ACW-congres in Den Haan verdedigde ik de inspiratoren van de doodgeboren CAP (Christelijke Arbeiderspartij) en werd net niet geroyeerd, omdat je een vrijwilliger nu eenmaal moeilijk kunt uitsluiten. Als latere ACW-voorzitter van het verbond Kortrijk speelde ik een actieve en soms tegendraadse bewegingsrol in de strijd tegen een bepaald soort NAVO-macht en tegen de plaatsing van atoomraketten. Dit alles is maar een doorsnede... Zoveel meer zou kunnen worden verhaald. Op de *kunstmatige* politieke lijn plaats ik mij, op pensioenleeftijd, nog altijd op de positie van christelijk links.

ZIEN, OORDELEN, HANDELEN

Dit allemaal maar om te zeggen hoe verbaasd ik ben over mezelf en de woorden die ik – naar aanleiding van de diverse kartelvormingen in het Vlaamse politieke leven – op het laatste nationaal ACW-bestuur heb uitgesproken.

Ik probeer ze hier schematisch weer te geven.

- Het ACW moet het MOC-model niet navol-

gen. Er moet eens en vooral duidelijkheid komen langs welke politieke weg, dat wil zeggen langs welke politieke partij en met welke politieke vrienden, wij onze eigen doelstellingen en ons eigen programma proberen politiek gestalte te geven. Als dat CD&V is, dan moeten wij dit glashelder en zonder complexen durven zeggen. Alle voor- en nadelen van die keuze dienen consequent ingecalculleerd. Niet stiekem, niet halfslachtig. Zelfs het betere of het beste is nooit volmaakt. Als de beweging een keuze heeft gemaakt, moet zij daar onbevangen voor gaan en vanuit die keuze haar politieke optreden kritisch blijven evalueren.

- Als wij die keuze maken binnen CD&V (zoals tot nader congresorder nog altijd het geval is), dan moeten wij dit doen vanuit onze eigen sterkte. Het is niet omdat CD&V kartel gaat vormen met N-VA dat wij gestigmatiseerd moeten worden met een conservatief *label* (hoe graag Stevaert dit ook zou willen). Het moet ons integendeel, als beweging, de mogelijkheid bieden om onze standpunten binnen CD&V nog krachtiger te formuleren en vooral ook te duiden tegenover de N-VA-inbreng. Zo is alvast duidelijk dat het ACW onze standpunten over de sociale zekerheid en de plaats van het sociale middenveld in het maatschappelijke leven krachtiger dan ooit zal moeten poneren. Zij moeten de toetssteen uitmaken van onze loyaleiteit tegenover het kartel.

- Er moet absolute klaarheid zijn omtrent onze politieke vrienden binnen CD&V. Wie zijn zij? Wat is de interactie tussen hun politieke werk en de ACW-standpunten? Wat zijn

hun rechten en plichten als zij het ACW-predikaat (mee)hebben? Er dient een strategisch-organisatorisch raamconcept te komen dat in volle openheid en eerlijkheid de verhouding tussen ACW-politici en beweging vastlegt. De politieke ACW-vrienden staan dus met een welbepaalde opdracht binnen de CD&V-krijtlijnen. Dat kan niet altijd succesvol zijn, omdat politieke partij en sociale beweging nu eenmaal andere gegevens zijn en het politiek mandaat een autonoom persoonlijke identiteit bezit. Het moet echter duidelijk blijven wie voor wat staat. Onze politieke vrienden moeten er in slagen om binnen CD&V een authentieke trendlijn uit te tekenen.

- Het ACW moet in zijn politieke profilering en actie genesisch terugkeren naar het Cardijn-adagio: zien, oordelen, handelen. Vanuit een christelijke achtergrond, die steunt op evangelische verhalen (parabels), moet een christelijk sociaal pragmatisme primeren op sociale dogma's. Als men wil vertrekken vanuit een personalistische basisfilosofie is dat de enig mogelijke benadering. Let wel, dit evangelisch pragmatisme heeft niets te maken met opportunisme, maar alles met menselijke waardering en vooral met menselijke *in-voeling*. Daarbij mogen wij niet te gemakkelijk trappen in de val van het 'pseudo-progressistische-moeten'. Wat dekt dat immers? Opiniemakers bestempelen onze

beweging nogal eens als progressief op het sociaal-economische vlak. Er is echter ook het hele domein van het menselijk-ethische waar diezelfde opiniemakers ons soms in het verdomhoekje van het conservatisme duwen. Laten wij niet mee doen aan die etikettering, maar echt blijven wat wij zijn: een christelijk-sociale beweging die, vanuit evangelisch perspectief, een duidelijke meerwaarde wil geven aan het maatschappelijk leven, met daarbij slechts één grote doelstelling: het voortschrijdend welzijn van *elke* mens in die maatschappij. Daarvoor zal in de toekomst samenwerking tussen de verschillende deelorganisaties van het ACW een absolute *must* zijn. Het ACW als koepel zal ten aanzien van die grote uitdaging het wakend geweten moeten zijn.

AANZET

Tot zover enkele - voor de lezer vrijblijvende - bedenkingen van een ACW-er. Geschreven vanuit bezorgdheid en bewogenheid. Zonder de nestor of de Willy De Clercq van het ACW te willen zijn. Misschien kunnen zij een aanzet zijn tot positief nadenken en serene dialoog.

Het spreekt voor zich dat dit louter persoonlijke bedenkingen zijn van de persoon Hugo Verhenne. Ik spreek hier in eigen naam en zeker niet als nationaal KBG-voorzitter.